

og kvinder i dag er næsten ligeligt repræsenteret på arbejdsmarkedet. Vi skal passe på ikke at tilrettelægge en politik, der sender kvinderne hjem igen. Vi skal holde vores velfærd og holde vores stigende ligestilling på arbejdsmarkedet.

Folkeskolen spiller en afgørende rolle i hele vores værdigrundlag og i børnenes hverdag. Også her er det en vigtig, vigtig prioritet på regeringens dagsorden. Det kommer også til at præge de kommende kommuneforhandlinger og den kommende politiske indsats.

Vi skal fortsætte vores arbejde for sund mad i vores samfund, i vore skoler, til vore syge og til vore ældre, og når det gælder den anden side af miljøet, det ydre miljø, ved jeg, at miljøministeren og hele regeringen allerede nu gør sig de første overvejelser om afløseren for den Vandmiljøplan II, vi nu har til at virke. Der skal ikke ske forsinkelser heller her.

At det går godt i Danmark afspejles naturligvis også i huspriserne. Desværre går det ud over mange især yngre mennesker, der har det svært ved at finde en bolig. Kvaliteten i hverdagen hænger selvfølgelig uløseligt sammen med at have ordentligt tag over hovedet. Derfor har regeringen fremlagt sin boligpakke, der skal skaffe ca. 10.000 nye boliger over de næste 5 år fra andelsboligformen og ungdomsboligformen til ældreboliger.

Med boligpakken sætter vi bevægelse i boligmarkedet. Det er ikke rimeligt, at man skulle forfalde til at løse boligproblemerne ved at give boligejerne en skattelettelse, hvis de udlejer et værelse. Det kommer der jo ikke flere ungdomsværelser frem af. Løsningen er flere ungdomsboliger især i vores store studiebyer, og det vil linjen også være.

Sygehusene står højt på Folketingets dagsorden. Det gør det også i regeringen, det gør det også i befolkningen. Hvor har vi dog tilført mange ressourcer siden 1993, og en række store projekter er sat i søen og har også allerede vist deres effekt. Det gælder hjerteplanen, det gælder kræfthandleplanen, der heldigvis, hvad jeg hører, går hurtigere fremad, end vi havde turdet håbe. Det gælder indsatsen på psykiatriområdet, som jeg var inde på før. Hele dette arbejde skal fortsættes og forstærkes med tilførsel af både ressourcer og samarbejde.

I den forbindelse er spørgsmålet om private sygeforsikringer igen dukket op. Jeg vil gerne sige, at man kan gerne være ganske bekymret for den udvikling. Jeg tror ikke, at frie valg og private sygeforsikringer er opskriften i Danmark.

Jeg tror ikke, at opbygningen af et parallelt, privat hospitalsvæsen til det offentlige sygehusvæsen er opskriften i Danmark.

Alt, alt for mange lande har prøvet det, og jeg tvivler på, at det vil være en forsikring, der er til at betale for kronikerne, for den ældre, og jeg tvivler på, at forsikringspriserne og præmierne vil kunne holde, den dag forsikringsselskaberne for alvor skal til at udbetale penge til de syge. Vi har jo set det, vi kender det, både fra Storbritannien, fra USA og fra andre samfund.

Vi skal ikke have et privatiseret Forsikringsdanmark på sygehusområdet eller på andre områder. Vi skal have et værdifællesskab og et velfærdsfællesskab, som sikrer den enkelte muligheder, uanset hvor stor pengepungen er, eller uanset baggrund eller uanset plejebehov.

I en enkelt kommune har jeg set, at man nu var inde på tanken om at tilbyde en bestemt del af borgerne en sygeforsikring. Jeg ved ikke, hvad man har forestillet sig. Det betyder, at hr. Olsen, der arbejder, kan få behandling, men hans søn med allergi og hustruen, der er på efterløn, må se til, at skattepengene i kommunen kun kommer de raske, de rørige og de, der har arbejde, til gode. Jeg synes ikke, det er rimeligt, og det er i øvrigt heller ikke en kommunal opgave. Vi har brug for et fællesskab og klar ansvarsfordeling i vores samfund.

Jeg vil dernæst omkring retfærdigheden også understrege, at det ikke alene er et spørgsmål om fordeling af penge og offentlig service. Det er i høj, høj grad også et spørgsmål om at sikre os alle sammen muligheder. Jeg er glad for, at vi begynder at se fremskridt på vores arbejdsmarked. Det skal gøres endnu mere rummeligt. Jeg ser et stigende socialt ansvar hos mange virksomheder; den vej skal vi forstærke. Der er brug for, at rettigheder og pligter ikke kun gælder for den enlige mor, men gælder for alle i vort samfund.

Og der er brug for, at vi fortsætter vores indsats for vore ældre. De er ikke en byrde og har aldrig været en byrde uanset teknikbetegnelser og andet. Ældre medborgere har naturligvis et fundamentalt krav på og behov for at få den service og den omsorg, man har brug for, når man bliver lidt svagere gennem årene. Heldigvis er den største part af vore ældre sunde og rørige og kan dermed også deltage i samfundet sammen med os andre om at sikre det sammenhold og også den frivillige indsats, der er så fundamental.